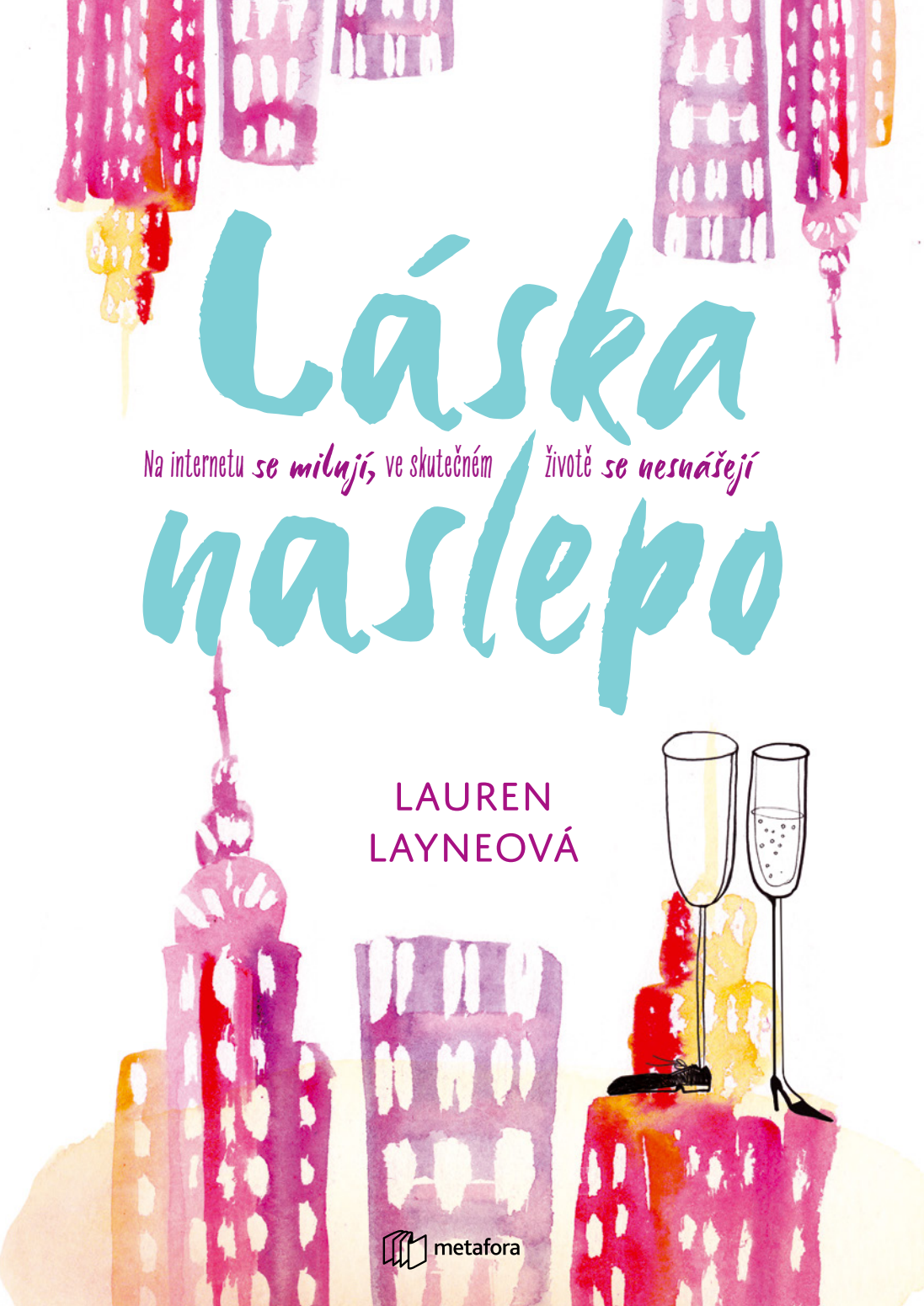

Láska na slepo

Na internetu *se milují*, ve skutečném životě *se nesnášejí*

LAUREN
LAYNEOVÁ

metafora

Když Gracie po zesnulém otci zdědí obchod se šampaňským na Manhattanu, je rozhodnutá jej převzít a vzdorovat korporaci vedené arogantním Sebastianem Andrewsem, který se od ní snaží prostor za každou cenu koupit. Jediný, komu se se současnými problémy svěřuje, je tajemný přítel z anonymní online seznamky.

Gracie však netuší, že muže, jehož kouzlu propadla, zná už ze skutečného světa...

„Lauren Layneová je královnou vtipného dialogu!“

– Rachel Van Dyken,
autorka bestsellerů *Pravidla touhy* a *Zničená*

„Slovo šarm je téměř synonymem pro Lauren Layneovou.“

– Hypable

Lauren Layneová

Láska naslepo

Lauren Layneová

Láska naslepo

Přeložila Věra Kotábová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

To Sir, with Love © 2021 by Lauren Layne

Published by Gallery Books, New York, USA

Translation © Věra Kotábová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-622-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-621-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-237-0 (print)

Moje milá Lady:

Nejsem si jist, jak to říci zdvořile, tak to zkrátka jen řeknu.
Nemáte v žádném slova smyslu pravdu. Nic jste si v životě
neužila, pokud jste v tomhle městě za horkého letního dne
neochutnala citronový sorbet. V porovnání s ním je zmrzlina
poněkud přízemní. Myslel jsem si, že Vás znám líp.

S lehkým přezíráním

Váš

Sir

Mému Sirovi, se stejným přezíráním,
jen méně útlocitným:

Stojím si za svým názorem, že sorbet je všude na světě
stejný jako ostatní mražené pochoutky toho druhu.
Před Vaším citronovým sorbetem dám pokaždé přednost
italské pistáciové zmrzlíně.

Vaše

Lady

Jedna

„Co se děje? A proč ten úsměv?“

Odložím mobil zpátky do kabelky a soustředím se na dítě, které chovám na klíně. Rukou ho ochranitelsky objímám přes teplé břicho. Utírám mu z kouzelné pusinky slinu. „Když ho vidím, jak se usmívá, mám chuť ho ukrást. I s jeho fešáckým tatínkem.“

Mou nejlepší kamarádku ta výhružka, že hodlám ukrást její dítě i manžela, nijak nevyvede z míry. „To se ti nikdy nepovede. Felix mě ujišťuje, že je vysazený na židovky. A taky má rád velká prsa.“

„Můžu konvertovat.“ Zavrkám na dítě. „A můžu si pořídit umělá prsa.“

„V tom případě doufám, že budou dávat mléko. Protože tady Matteo je ještě kojený.“

„Ty už máš taky rád prsa, co?“ ptám se chlapečka a podávám mu prst, který hned obejme svými drobnými prstíky a cloumá jím, přičemž se na mě zeširoka usmívá.

„Už snad dlouho ne,“ říká Rachel. „Pokouším se ho odstavit, ale po umělém mléku ho chudáčka trápí plynatost.“

„Tak ty máš po sunaru prdíky?“ Vzhlednu. „Fakticky?“

„Namouduši,“ řekne pochmurně Rachel. „Vážně, to se stává. Škoda, že dítě nemůžeš vrátit nebo vyměnit.“

„To nebude zapotřebí. Nezapomeň, že ho chci ukrást.“

„Nepokoušej se odvést moji pozornost. Vraťme se k tomu tvému úsměvu, když ses dívala do mobilu. Vypadala jsi úplně jako princezna z disneyovek. Znáš tě už přes dvacet let, takže ten úsměv *poznám*. Jsi ve své popelkovské náladě.“

„Nemám žádnou popelkovskou náladu.“

„Ale máš,“ trvá na svém Rachel. „Právě jsem viděla, jak drobíš půlku svého sendviče holubům. A ještě je oslovuješ jmény.“

„Když se nekamarádíš s holuby v Central Parku, tak nejsi správná Newyorčanka.“

„A dokonce jsi jim zpívala.“

„Jen jsem si pobrukovala. To je drobný, ale zásadní rozdíl.“

„Aha, a jakou písničku sis *pobrukovala*?“

Stisknu rty a zdržím se odpovědi. Pobrukovala jsem „It Had to Be You“ od Franka Sinatry. Holubům. Když zrovna nemám popelkovskou náladu, mám za to, že holubi jsou něco jako létající krysy.

Něco se se mnou děje a obě to víme.

Rachel pomalu zavrtí hlavou. „Gracie Madeleine Cooperová, jsi *zamilovaná* a neřekla jsi mi to.“

Odfrknu si. „To je hodně nadsazené, když vezmeš v úvahu, že na druhém rande jsem nebyla už skoro půl roku a těch prvních jsem absolvovala až moc.“

Nastavila ruku. „Podej mi svůj mobil.“

„Cože?“

„Ten zasněný úsměv se ti objevuje na tváři pokaždé, když si kontroluješ telefon.“ Natáhne se přese mě a sebejistě popadne moji kabelku, k čemuž ji opravňuje naše více než dvacetileté kamarádství. „Podívám se.“

„Cože? Ne! Tady máš,“ říkám a snažím se jí podat Mattea. „Uděláme výměnu. Tvoje dítě za mé soukromí.“

Klesne jí čelist. „Nikdy jsi nestála o nějaké soukromí! Ty máš tajemství!“

„Nemám žádné tajemství.“

Ale mám. Mám velké tajemství a je sladké a jsem trochu v rozpacích, když si to připustím, protože se s ním nechci svěřit ani tomu, kdo mi držel vlasy, když jsem jednou na Coney Islandu snědla moc modré cukrové vaty a pak jsem na záchodě zvracela.

Podaří se mi vnutit jí Mattea do náruče, ale Matteo se po mně sápe a začíná natahovat, čímž mi poskytuje chvilku úlevy od kamarádčina vyzvídání. Jako by mi četla myšlenky o vlasech, podá mi gumičku na vlasy. „Udělej mi ohon,“ poručí a otočí se ke mně zády.

Poslušně popadnu její husté vlasy a pokusím se ty nádherné kudrny zkrotit do gumičky. Vybavím si vzpomínku z dětství a musím se usmát. Je to můj první den ve třetí třídě v nové škole a mám na hlavě zacuchanou změť vlasů. Můj ovdovělý tatínek se snažil, ale vůbec netušil, jak má učesat osmiletou holčičku.

Rachel, premiantce a vůdčí osobnosti třetí třídy Jeffersonovy základní školy, stačil jeden pohled na můj zkormoucený obličej. Přišla ke mně a oznámila mi, že se potřebuje pocvičit ve vázání copů a já že budu její modelka.

Od té doby se vzájemně češeme.

„Ty máš tak krásné vlasy,“ prohodím, přičemž se snažím zastrčit neposlušnou kadeř do gumičky a prohlížím si svůj výtvar.

„Pokus odvést moji pozornost jinam zamítnut,“ řekla Rachel a otočila se ke mně.

„Ty si nedáš pokoj.“ Povzdechnu si a váhám. „Dobrá, ale jestli ti řeknu, co se děje, musíš mi slíbit, že mi nebudeš dávat žádné rady.“

Zatváří se jakoby ublíženě. „Kdyby ti na mně aspoň trochu záleželo, tak po mně nebudeš chtít, abych se vzdala své pravé podstaty.“

„Prima,“ nechám se obměkčit. „Ale až mě budeš komandovat, pokus se vzít v úvahu, že jednu starší sestru, která si pořád nechce uvědomit, že mi je třiatřicet, a ne deset, už mám.“

„Beru na vědomí. Tak k věci.“

Dám si načas. Opřu se o zeleně natřenou zahradní lavičku a vnímám radostnou energii Central Parku v polední čas pozdního léta.

Zhluboka vydechnu. „Jsem na jedné internetové seznamce.“

„Na Tinderu?“

„Ne.“

„Na Hingi?“

„Ne.“

„Na eHarmony?“

„Na holku, která je sedm let šťastně vdaná, jsi to vychrlila dost rychle,“ poznamenám. „Jmenuje se MysteryMate.“

Rachel se zamračí. „To se mi nějak nelíbí. Ten název se hodí tak leda pro Discovery Channel.“

„Souhlasím, to jméno není nic extra,“ připustím.

Podtitulek je ještě horší: *Láska naslepo*. A to, prosím, ještě není ta netrapnější část mého tajemství.

„A jak to funguje?“

Natáhnu se, utrhnu kousek jejího sendviče a hodím ho svým holubím kamarádům, Spencerovi a Katherine, podle Tracyho a Hepburnové.

„Víš přece, že na Tinderu se to všechno odvíjí od prvního dojmu z fotky, ne? Tak tohle je pokus o opak. Nejsou tam vůbec žádné fotky. Dokonce ani jména. Místo toho si vybereš nějakého avatara z komiksů, dáš si vymyšlené jméno a ta aplikace tě spáruje s potenciálními *druhy*.“

Schválně to slovo zdůrazním a zakřením se a Rachel protočí panenky. „OK, chápu. Takže je to postavené na tom, že ,krása je uvnitř“. A co se stane, když vás to spáruje?“

Pokrčím rameny. „Píšete si. A když tě ten druhý zaujme, můžete se setkat naživo.“

„A co když je ten druhý ošklivý?“

Hodím po ní mírně káravý pohled, ona pokrčí rameny a hladí synka po zádech. „Ta otázka se nabízí. Duševní spřízněnost je sice hezká, ale fyzická přitažlivost je sexy.“

„Zatím žádný z těch chlápků, co jsem se s nimi chtěla setkat naživo, nebyl ošklivý.“

„Ale někdo z nich tě přece jen zaujal, co? Vlastně počkej, ne. Říkala jsi, že na druhou schůzku už nedošlo.“

„Nedošlo,“ potvrdila jsem trochu zkroušeně. „Všichni ti chlápci byli milí a vypadali docela příjemně. Ale nebyla mezi námi žádná chemie. Vůbec žádná.“

Rachel nakloní hlavu na stranu. „Tak proč se tváříš jako Popelka? Tak jsi vypadala vždycky, když ses do někoho zakoukala.“

Zhluboka se nadechnu. „Dobrá. Teď se dostáváme do fáze, kdy budeš mít tendenci oprášit svůj karatelský hlas.“

Rachel si odkašle a začne ladit hlas jako zpěvačka, která se chystá na vystoupení. „Dobrá, už jsem připravená. Tak to na mě vybal.“

„Na té aplikaci je jeden chlápek, se kterým si fakt ráda pššu. Ale... zatím jsme se nesetkali.“

„Hm.“ Stiskne pusu. „Zatím ještě nic neříkám. A proč se s ním tedy nesejdeš a nezjistíš, jestli to mezi vámi nezajiskří?“

Skousnu si ret. „Ve skutečnosti není k mání.“

„Tak co dělá na seznamce?“

„On se tam vlastně sám nepřihlásil. Byl na kamarádově rozlučce se svobodou a někdo z té party se opil a napadlo ho, že bude legrace, když mu seberou telefon a zřídí mu tam profil.“

„No dobrá, ale když už jste si začali psát –“

„Má přítelkyni,“ přeruším ji.

„Ale ale,“ řekne Rachel a vyvalí oči. „To je docela choulostivé. Počkej, takže ty máš vlastně milostný románek po internetu! S chlapíkem, co podvádí svoji holku!“

„To ne. Opravdu ne!“ Podívám se na ni. „A on nikoho nepodvádí. Když nás ta aplikace spárovala, tak jsem mu poslala esemesku a on mi hned vysvětlil, jak to celé vzniklo a že nehledá žádný vztah. Copak by mi hned řekl o tom, že je zadaný, kdyby stál o nějakou internetovou aférku?“

„To asi ne,“ připustí Rachel. „Ale proč si teda v tom případě pořád píšete?“

„Jsme jen přátelé,“ řeknu a pokrčím rameny. „Když odpovídal na moji esemesku, napsala jsem mu, že s tím nemám problém, on mi odpověděl, já jemu taky a někde mezitím jsme zjistili, že naše první lásky byly z filmu *Na plný pecky* –“

„Na to jsem úplně zapomněla! Byla jsi zblázněná do A.J.“

„To pořád jsem,“ přikývla jsem. „On zas miloval Corey. Oba bydlíme na Manhattanu, nemáme rádi ovesné vločky, oba jsme přišli o otce, kteří zemřeli na rakovinu plic, oba si dáváme na míchaná vejce hořčici –“

„No fuj.“

„Ale zjevně nemáme rádi stejnou zmrzlinu.“

„Už se zase usmíváš tím úsměvem,“ všimne si Rachel. „Zlatíčko, tuhle pohádku o tom, že jste jenom přátelé, neberu. Jsi do toho chlapíka zamilovaná.“

„V životě jsem ho neviděla!“

Rachel si skousne ret a přechodí si Mattea na druhé rameno. „Víš o tom Lily?“

„Že si občas posílám esemesky s kamarádem? Proč bych jí o tom měla říkat?“

Nedodala jsem, že jsem se o tom mohla zmínit, kdyby Lily před časem celý večer nevedla tirády o dokumentárním filmu, který zrovna zhlédla a který se týkal predátorů na internetu.

„A co Caleb?“

„To určitě,“ řekla jsem sarkasticky. „Ten zaručeně nestojí o nic jiného než o poslouchání historek o sestřině zamilovanosti.“

„A vida! Najednou je to zamilovanost.“

Sakra. Do té pasti jsem si nepochodovala sama.

„Říkala jsem ti, že se Caleb přestěhoval do New Hampshire?“ zeptám se v přiznaném pokusu změnit téma.

„Říkala, a já jsem pořád úplně nepochopila, co ho vedlo k tomu, že vyměnil loft s regulovaným nájemným v SoHu za stodolu v New Hampshire, ale přestaň se pořád pokoušet odvádět moji pozornost. Ví o tom vůbec někdo? Potřebuju se ujistit, že nejsem sama, kdo si myslí, že je to bláznivé.“

„Víš o tom Keva,“ zmíním kamarádku a sousedku, co bydlí nade mnou.

Rachel se trochu ušklíbne a já toho hned zalituju. Několikrát se s Kevou viděla a celkem spolu vycházejí, ale někdy mám pocit, že na naše přátelství trochu žárlí.

„Hej,“ řeknu jemně a dotknu se jejího předloktí. „Jsi pořád moje nejlepší kamarádka.“

„Já vím,“ řekne Rachel s povzdechem. „Jen mi to připomíná, že když bydlím v tom bláznivém Queensu, tak se s tebou nevidím tak často, abych byla v obraze, pokud jde o aktuality z tvého života.“

„Ale máš zahrádku,“ zdůraznila jsem.

„Spíš kus hlíny, ale co...“ Rachel se široce usměje. „Jo, mám zahrádku. Matka si myslí, že je to skandál. Přísahám, že chtěla, abych dneska přivezla děti na Manhattan zčásti proto, že si myslí, že nemají dost betonu.“

Amy a Sammy, další dvě Racheliny děti, jsou se svou babičkou v Morningside Heights, což je jediný důvod, proč si nestěžuju, že dneska neuvidím svou v podstatě neteř a synovce. Babička

maminčinu kamarádku vždycky trumfne, to je jisté, a třebaže si dávám pozor, abych to nezmínila, Racheliny obavy ohledně Astorie nejsou tak úplně od věci. Je to nejmíň hodinu vlakem, což znamená, že ani já nevidím její rodinu tak často, jak by se mi líbilo.

Rachel se na mě lišácky podívá. „Co myslíš, jak vypadá?“

Průměrná výška. Atletická vypracovaná postava. Delší hnědé vlasy, vřelé hnědé oči. Široký úsměv.

„Na to jsem nemyslela,“ řeknu ležérně.

„Haha. Ty jsi ale lhářka. A není v těch tvých představách náhodou muzikant ve znamení Střelce?“

„Páni, jsi dobrá,“ prohlásím.

„Já vím,“ opáčí a vypadá ukonejšená, že si zachovala status nejlepší kamarádky. „Zapomněla jsi, že jsme celou střední školu a většinu vysoké strávily tím, že jsme do posledního detailu fantazírovaly o budoucích manželech.“ Odmlčí se. „Páni, já jsem se ale vůbec netrefila.“

„Chceš říct, že tvůj sexy portorický manžel není blondatý surfař jménem Dustin? Přestaň.“

„Jó, Dusty. To mohlo být něco,“ řekne zasněně a pak se ke mně otočí. „Nebojíš se, že tomu tvému tajemnému příteli může být třeba sto? Že trpí na dnu a zánět dásní? Co když je jeho přítelkyně zároveň jeho pečovatelka a jediná činnost, na kterou se ten chlap zmůže, je sedací koupel?“

„To by mi nevadilo,“ řeknu upjatě. „Můžu se přece kamarádit i s někým, kdo je z jiné generace.“

Posílám neslyšnou úpěnlivou žádost Sirovi z New York City. *Prosím tě, snad ještě nepotřebuješ sedací koupel.*

Rachel si strčí do pusy poslední kus sendviče a s povzdechem zmačká papírový sáček do kuličky. „Měla bych tě varovat před lovením chlapů, ale upřímně, tohle je záviděníhodné, tedy za předpokladu, že se nechystáš udělat něco stupidního. Třeba

že budeš souhlasit s tím, že se s ním setkáš někde v zastrčené uličce.“

Vyvalím na ni oči. „Počkej, myslíš, že bych neměla posílat své celoživotní úspory na jeho zahraniční konto a až se zeptá na můj prádelník, neměla bych mu dávat svoji adresu?“

„Nebud' tak vtipná. Na, nechceš si ho na chvíli vzít, abych si trochu vydechla?“

„Rozhodně,“ říkám, беру si miminko a políbím ho na hla-vičku. „Jak se ti podařilo utéct aspoň s tímhle jedním? Babička Becca se po něm určitě vrhla.“

„Zkusila to. Pro vnoučata by třeba umřela, ale nelibuje si v přebalování, takže jsem se tak nenápadně zmínila, že má prů-jem, abych ho uchránila pro tetu Gracie.“ Zavětrí nosem. „Ale teď mě ten žert doběhl. Myslím, že se ta lež právě potvrdila a budu s tím muset něco udělat.“

„Chceš ho přebalit u mě v krámě?“ zeptám se a začnu sbírat pozůstatky našeho oběda, zatímco si Rachel připíná Mattea do jakéhosi módně vyhlížejícího postroje. Na obchodu se šam-paňským, který vlastním a provozuju, je nejlepším to, že je přímo naproti Central Parku.

Rachel se na mě omluvně podívá a já zavrtím hlavou, dřív než stačí něco říct. „Musíš se vrátit. To nevádí.“

„No jo. Propána. Už jsem stejná jako ostatní matky. Nevydr-žím bez těch capartů déle než dvě hodiny.“

„To jsou ty *správné* matky,“ ujistím ji, když míříme na západní stranu parku.

Rachel odhodí naše odpadky do koše a vezme mě pod paží, opatrně, aby nevyrušila Mattea. „Nemusíš chodit se mnou,“ řekne a koukne na hodinky. „Neotvíráš přesně v poledne?“

„Jsou tam Josh a May. A kromě toho potřebuju koupit kytky na pult a Carlos na rohu Sedmdesáté čtvrté a Broadwaye má vždycky čerstvé.“

„Kruci, ty manhattanské vozíky s kytkami mi scházejí. Skoro stejně, jako mi chybí May. Obejmi ji za mě, ano? Už jsem ji dlouho neviděla. A kdo je vlastně Josh?“

„Nejnovější posila. Nejvíc mi pomáhá s inventurou a skladem, ale čím víc obsluhuje, tím méně je stydlivý.“

„To jsem překvapená, že vůbec poznáš, když se někdo stydí. Už jsi potkala někoho, kdo tě okamžitě nezačal zbožňovat?“

„Blake Hansel v páté třídě.“

„Kdepak, ten tě taky zbožňoval, akorát to dával najevo tím, že tě tahal za cop,“ řekne Rachel, zatímco vycházíme z parku a noříme se do rušného provozu na chodníku na Central Park West. Opatrně se obejmeme, abychom nezmáčkly dítě mezi sebou. Narovnáme se a rozloučíme se s Matteem, přičemž vdechujeme sladkou vůni miminka smíchanou s – ano, už to cítím. „Na shledanou, broučku. Jsi si jistý, že se mnou nechceš utéct?“

„A ty mi piš častěji, mladá dámo,“ nařídí mi Rachel a ukáže na mě prstem, načež se otočí a začne se vzdalovat směrem k domu jejích rodičů na Morningside Heights.

Souhlasně zasalutuji a zamávám jí.

V ten moment, kdy spatřím její záda, už sahám po mobilu, abych se podívala, zda mi od něho nepřišla další zpráva.

No dobrá. Tak ano, možná jsem *trošičku* zamilovaná do muže, kterého jsem ještě ani neviděla.

Má milá Lady:

Říkáte pistáciovou zmrzlinu. Tu má ráda moje matka v oněch výjimečných případech, kdy si dovolí sníst něco, co má nějakou příchut' nebo je kalorické. Mě, želbohu, obvykle přidávané zelené barvivo irituje.

Váš oddaný milovník sorbetu

Sir

Sirovi, s uleknutím:

Vy jste mě právě přirovnal ke své matce? Nevím, jak to mám brát...

Lady

Má drahá Lady:

Už chápu. Beru zpět a ujišťuji Vás, že na Vás ani v nejmenším nemyslím jako na svoji matku.

S omluvou Váš

Sir

Dvě

Dobrá, tak pár slov o mně.

Jmenuju se Gracie Cooperová a je mi třicet tři let. Jsem prostřední dítě, Newyorčanka původem i dobrovolně a jsem hrdá spolumajitelka obchodu se šampaňským, který se jmenuje Bublinky & jiné, a můj život se mi líbí.

Aby bylo jasno. Nemůžu tvrdit, že je to život, který jsem si vysnila jako dítě, a musím se taky přiznat, že ze všech školních předmětů mi nejvíc šlo snění za bílého dne, takže jsem si hodně představovala svůj budoucí život. Jenže kdepak. Ve třiatřiceti vypadá můj život jinak, než jsem původně zamýšlela.

Nemám muže ani děti. Bydlím v malinkém bytečku s jednou ložnicí v ne úplně citlivě zrenovovaném činžáku. Jako dítě jsem si představovala, že obchod se šampaňským spolu povedou moji rodiče a já že budu světově proslulá malířka (když člověk nemá velké sny, proč by se s nimi měl vůbec obtěžovat?). Moje sestra a bratr bydleli až do nedávna se svými partnery nedaleko a každou neděli jsme se jako podle hodinek scházeli u hlučných večeří. Taky se nesmím zapomenout zmínit, že v mých dětských snech neměla dospělá Gracie tak rovné vlasy a skoro plochý hrudník.

Osud mi želbohu naservíroval něco trošku jiného.

Maminka nám umřela mladá – když mi bylo sedm, pár bloků od našeho bytu v Brooklynu do ní narazilo auto, které pak

ujelo. Před čtyřmi roky jsem se chystala říct rodině, že mě přijali na uměleckou školu v Itálii, ale ochromila mě tatínkova diagnóza rakoviny plic ve čtvrtém stádiu a jeho nepokryté přání, aby Bublínky zůstaly v rodině.

Sestra ani bratr po možnosti vést obchod zrovna neskočili, a pokud jde o vinný byznys, já jsem byla vnímaná jako tatínkova nástupkyně, takže ze studií v Itálii sešlo.

Místo umělecké školy tedy vlastním obchod a malování mám jen jako koníček. Se sestrou jsme se trochu odcizily a bratr dostal nápad přestěhovat se do New Hampshire... takže už se nekonají ani nedělní rodinné večere.

Není to život, jaký jsem si představovala, ale je to dobrý život. Lhala bych, kdybych se necítila pyšná na to, co považuji za svou nejsilnější zbraň: schopnost brát věci takové, jak jsou, a ne takové, jaké bych si přála, aby byly. Proto je pro mě tak ztraceně frustrující, že je jeden sen, kterého se nedokážu vzdát, že existuje jedna oblast, kde se mé srdce nechce spokojit s ničím menším než s dětským snem:

Mít kluka.

Bez ohledu na to, kolikrát jsem se snažila, bez ohledu na to, na kolik schůzek jsem vyrazila – a věřte, že jich nebylo málo –, nedokážu se zbavit pocitu, že až ho uvidím, poznám, že je to ten pravý.

Rachel tomu říká popelkovská nálada. Já tomu říkám vysoké nároky.

Dobrá, dobrá, tak tedy opravdu vysoké nároky.

Ale proč bych se měla spokojit s něčím menším než romantickým setkáním, při němž se mi budou v žaludku třepetat motýli, jako tomu bývá při sledování starých filmů nebo při poslechu Sinatrových písniček?

Ten muzikant narozený ve znamení Střelce s neposednými hnědými vlasy, dokonale nedokonalým úsměvem s uštípnutým

zubem a „tatkovskou“ postavou tam na mě někde čeká, tím jsem si jistá.

Což nás přivádí zpátky k tajemnému neznámému SirNYC, Sirovi z New York City.

Je to bláznivé, já vím, ale když si s ním píšu, je to nejbliž tomu, co jsem si kdy představovala. Proto se nemůžu našeho neobvyklého přátelství jen tak vzdát, aspoň ne do té doby, než se objeví můj princ na bílém koni. Sir je vážně dobrý společník.

Zabočím na Amsterdam Avenue a zamířím ke Carlosovu stánku. Nijak nespěchám, opájím se energií města patrnou dokonce i v ospalých letních měsících. Dva taxíky se o vlas vyhnou srážce a dávají najevo vzájemnou nechuť klasickým způsobem, prostřednictvím řinčivých klaksonů. Dvě staré dámy se rozčilují nad stoupající cenou uzených ryb u Zabara. Zdálky je slyšet kvílení sanitky. Vytáhlý muž se sluchátky na uších si v dokonalem provedení prozpěvuje píseň „Wait for It“ z broadwayského muzikálu *Hamilton*.

Usmívám se nad tím hudebním podkresem města. Jsem tu doma.

Narodila jsem se v Brooklynu, ale na Manhattanu bydlím od svých osmi let. Nijak nesnižuju vážnost fajnových obyvatel Prospect Heights, ale tenhle kypící ruch města s jeho mrakodrapy a lidmi natěsnanými na sebe... *tohle* je můj New York.

Když zemřela maminka, tatínek nás přestěhoval do Morningside Heights, do západního Harlemu hraničícího s Upper West Side. Manhattan pro nás všechny znamenal nový začátek. Byla to šance, jak vzít život do vlastních rukou, aniž bychom na všem v bytě cítili maminčin otisk. Nová škola pro mě i moje sourozence a snadnější dojíždění pro tatínka do jeho obchodu v Midtownu.

Nic z toho nebylo ze začátku snadné. Pořád si vzpomínám na tu hrůzu, jak jsem musela tatínka prosit, aby mi cestou do

obchodu koupil vložky, když byla sestra na letním táboře. A samozřejmě mi strašlivě scházela maminka. Pořád mi schází.

Ale ve chvíli, kdy otec projížděl s pronajatým stěhovacím nákladákem přes Brooklynský most a najednou nás obklopily mrakodrapy, stalo se něco zvláštního. Jako by něco ve mně do sebe zapadlo – a měla jsem pocit, že je to tak správně.

Jednou jsem šla na rande s klukem z Toleda (s ním jsem bohužel neměla pocit, že by do sebe něco zapadlo), který mi řekl, že člověku se Manhattan buď dostane do krve, anebo naopak způsobí, že mu krev ztuhne v žilách. Je to trochu nadnesené, ale měl pravdu. Spadám do té první kategorie.

Na Amsterdam Avenue svítí červená, ale jako pravá Newyorčanka věnuju pozornost dopravě, ne semaforům, a napůl přátelsky, napůl omluvně mávnu na strážníky, kteří si mě buď nevšimli, anebo, což je pravděpodobnější, nad mým přecházením na červenou přivírají oko.

Stánek s květinami stojí na stejném místě jako vždycky. Usměju se na malého muže přerovnávajících krásné čerstvé kytice v kbelících s vodou.

„Dobré ráno, Carlosi!“

„Jdete pozdě.“ Zamračí se na mě.

„Já vím. Měla jsem rande s krásným miminkem.“ Očima přejíždím kytice a jsem zklamaná, ale ne překvapená, když vidím menší výběr než obvykle. Zpravidla sem chodím v pondělí ráno co nejdřív, abych si mohla vybrat z celého sortimentu, ale dneska už je hodně po době oběda. Natáhnu se pro kytici veselých žlutých růží, ale Carlos mi zadrží ruku a vytasí se s něčím, co měl schovaného pod vozíkem.

Při pohledu na tu opulentní kytici vydechnu. „Ta je nádherná.“

„Včera večer ji vězala Pauline a nakázala mi, že ji nemám dávat nikomu jinému než slečně Gracie.“

„Vy jste mi ji schoval?“ Vdechnu vůni květin. Nikdy by mě nenapadlo zkombinovat frézie, slunečnice a růžové růže – což je přesně ten důvod, proč nejsem květinářka.

„Nebylo to snadné,“ zabručí dobromyslně.

„Já si vás nezasloužím,“ říkám a přendávám si kytici pod levou paži a pravou rukou lovím ze zadní kapsy hotovost, kterou tam mám přesně pro tenhle účel. Podávám Carlosovi bankovky a trvám na tom, aby si nechal drobné a poděkoval Pauline.

Zrovna když se chystám strčit si zbylou dvacetidolarovku do kapsy, zvedne se poryv větru a odnese ji pryč.

„Ale kruci.“ Obvykle nenadávám, ale třebaže tohle rušné město miluju, není to zrovna ideální místo na honění ulétlé bankovky za větrného dne. Vyrázím za ní, a když po ní hmátnu, znovu mi uletí a vítr ji žene dál po chodníku, až na ni stoupne něčí draze vypadající pánská bota.

Natáhnu se pro ni, přišlápnutou a třepetající se, ale majitel boty je rychlejší. Ohne se a uchopí ji dlouhými prsty.

S úlevou se usměju a natáhnu ruku, přičemž sjedu pohledem po tmavomodrém obleku a konzervativní hnědé vázance –

Naše oči se setkají a já ztuhnu. Zírají na mě akvamarínové oči – ano, vážně existují – a jejich překvapený výraz kopíruje můj vlastní úžas.

Kam se poděl všechen ten hluk města? Hudební soundtrack New Yorku? Úplně zmizel, protože jsem tu jen já, on a Frank Sinatra zpívající „Summer Wind“.

No, je vlastně skoro říjen, ale to není od léta tak daleko.

„To jste vy,“ říkám tiše.

V životě jsem toho muže nepotkala. Nikdy předtím jsem ho neviděla. A přece ho znám. Moje srdce ho poznalo. Tohle je můj princ na bílém koni, moje láska na první pohled.

Už to tak vypadá, že to není hudbymilovný Střelec střední postavy s delšími hnědými vlasy a hnědýma očima, ani nemá

zaoblenou „tatkovskou“ postavu. Je vysoký, hubený a vážný. Má černé vlasy, ostré rysy a průzračné oči barvy akvamarínu.

Drží v ruce mobil, ale pomalu ho vsune do kapsy a pozorně se na mě dívá. Nepřestává na mě upírat oči, a když o sebe zavadí naše prsty, jak mi podává dvacetidolarovku, udiveně je přivře. „Kdo jste –“

„Promiň, zlato. Dík, že jsi počkal.“ Po jeho boku se objeví vysoká mladá žena s hřívou medově zbarvených vlasů. V ruce drží tašku od Stuarta Weitzmana. „Měli kozačky nad kolena v barvě holubičí šedi, nedokázala jsem odolat.“ Muž zamrká, podívá se na ni a deska Franka Sinatry, kterou si přehrávám v hlavě, se chrčivě zastaví uprostřed písně. Magický okamžik je pryč.

Žena se na mě podívá a zvědavě se usměje. Je hezká. Dokonalá směsice přátelské, plnokrevné a šik obyvateľky Manhattanu s tváří bez vrásek a dokonalými bílými zuby v šatech, které byly nejspíš šité na její sošnou postavu plnou křivek.

Samozřejmě. Samozřejmě že muž jako on bude s ženou jejího typu, rafinovanou a dokonalou.

Ne s majitelkou obchodu, která měří necelých sto šedesát centimetrů, pojmenovává si holuby, dává si k snídani vejce s hořčicí a má nejspíš... Podívám se dolů. Ajaj. Na košili mám dětský plivanec.

Zkontroluju jim prsteníčky. Není na nich žádný prsten – zatím. Ale to je jistě jen otázka času.

Žena sjede pohledem na kytičce v mém náručí a příjemně se usměje. „Ty jsou nádherné. Kde jste je dostala?“

Vracím se do reality a zapínám autopilota. Taký se na ni usměju. „Tamhle Carlos má nejlepší kytky v okolí,“ říkám a otáčím se, přičemž ukazuju na stánek, kde se Carlos snaží pomoci vybrat nějakému starému pánovi květiny, které jsou, jak bych si ráda myslela, určené pro jeho dlouholetou manželku. Nebo

možná pro novou lásku – oba mají druhou šanci, když si pomáhají překonat ztrátu svých milovaných partnerů.

V hlavě se mi zase začíná ozývat Frank Sinatra, třebaže slabě. Páni. Pořád to tam je.

„Jen se podívej na ty hortenzie,“ rozněžní se kráska. „Ty musím mít.“

Už se na mě nepodívá a mine mě, vlasy i taška od Stuarta Weitzmana se pohupují ve stejném rytmu, jak si začíná obhlížet Carlosovo zboží.

Ještě jednou pohlédnu na toho chlápka a všimnu si, že mě pozoruje, jako bych byla nějaká hádanka.

Koukej se na mě, jak chceš. Stejně už někoho máš.

Usměju se. Jasným, platonickým pohledem, který je obdobou přátelského štouchance do ramene. „Dík za tohle.“ Mávnu dvacetidolarovkou, kterou bych si nechala zarámovat a pověsila si ji nad krb v našem prvním společném bytě, kdyby se věci vyvíjely jinak.

Ale bohužel. Je to princ na bílém koni, to jo.

Jenže pro někoho jiného.

Škoda. A to jsem si byla tak jistá, že to byl ten Okamžik.

No nic. Začínám si pro sebe broukat „New York, New York“ a vytahuju telefon. Když vidím, že mám novou zprávu na MysteryMate, usměju se.

Aspoň že mám pořád Sira.

Sirovi, plna zvědavosti:

Věříte v lásku na první pohled?

Lady

Má milá Lady:

Samozřejmě.

Umírám zvědavostí, proč se ptáte...

Váš

Sir